

אור השבת

הדלקת נרות - 19:14

מוצאי שבת - 20:14

* עפ"י זמני ת"א

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

פרשת ואתחנן נקראת כל שנה בשבת שלאחר תשעה באב (ישבת נחמו).

חסביר המגיד מקוֹזניץ: לפי החלכה, אסור ללמוד תורה בתשעה באב (חוץ ממדרשי 'איכה', אגדות החורבן וכו"ב), כי הלימוד גורם לשמחה לאדם, ככתוב: "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", ואין לשמוח ביום החורבן וזאבל הלאומי. משום כך אנו קוראים פרשת ואתחנן, המספרת על מתן תורה לישראל, מיד אחרי תשעה באב - שבו פסקנו מלימוד תורה כדי להדגיש שאנו מתחילים שוב את לימוד התורה ומקבלים עלינו מחדש עול מלכות שמיים ועול מצוות.

בזמנך הפרשה מצווה משה את בני" רק הישמר כך ושמור נפשך מאוד..."

ר' ישראל ליפקין מסלנט היה אומר: "ראיתי אנשים רבים, הדואגים דאגה יתרה לגוף שלהם ולנשמה של חזולת. כיוון שכך הם מטיפים מוסר לאחרים, כשנדמה להם שאינם מחדרים במצוות, וכאשר פלוני נכשל בעבירה קלה, הם עמים מיד להזכירו בשבט מוסר, ואינם מסתירים את שמחתם נוכח כישלונו של חזולת". "ואני סבור", אומר ר' ישראל מסלנט, "שחסידי אמיתי הוא מי שדואג תמיד לנשמה שלו ולגוף של חזולת. כתוצאה מכך הוא בוחן את עצמו בקביעות בענייני יראת שמיים וחיזור מצוות, ובאותו זמן משתדל למלא מחסורם של עניי ישראל ככל שידו משגת..." **שבת שלום!**

"מפני מה נתאוה משה רבנו להיכנס לארץ ישראל? וכי לאכול מפריה הוא צריך? או לשבוע. מטובה הוא צריך? אלא כך אמר משה: הרבה מצוות נצטוו ישראל, ואין מתקיימין אלא בארץ ישראל. אכנס אני לארץ, כדי שיתקיימו כולן על ידי..."
- רבי שמלאי -

של 'מלאכת תופר', שכשם שבמלאכת תופר הוא לוקח שני דברים ומחברם יחד, כך המדביק לוקח שני דברים ומחברם יחד.

הדבקת טיטולים: מותר להשתמש בטיטולים, הואיל ואין ההדבקה עשויה לקיום כלל. ואולם, שכשזרקו לאשפה, יזהר שלא ידביק את הטיטול, כיוון שההדבקה נעשית לקיום.

מדבקת סימניות: מותר להשתמש במדבקת סימניות קטנות שמדביקים בראש הדף בספר, כדי לידע היכן הגיע, וכשמסיים לקרוא בו שנית, מדביק אותו בדף האחר, שאין זה לקיום.

מגנט: מותר להשתמש במגנט בשבת, הואיל ואין זה עניין של הדבקה כלל אלא כוח משיכה בלבד. ולכן מגנטים שכתובים עליהם מאמרים של דברי תורה, ודבוקים על המקרר, ונפלו בשבת רשאי להחזירם.

שו"ת בנושא "הדבקת חתך בשבת": (רבני בית ההוראה)

ש: ילדה קטנה שנפלה בשבת ונפתח לה חתך רציני בפנים, הרופאים אומרים שצריך להדביק הפצע תוך 6 שעות ולא יישאר במקום צלקת השאלה האם מותר ללכת למוקד שיש רופא גוי שידביק? והאם מותר ללכת לאחות יהודיה שתדביק?

ת: כאשר מדובר על פצע עמוק וישנו חשש של זיהום, אפילו אם רק מעט רופאים אומרים שיש חשש זה, אין להמתין לגוי ויש לעשות זאת במהירות אף על ידי יהודי, אולם כאשר אין חשש זיהום קרוב אלא חשש כפי שכתבת שתוך 6 שעות יש לדאוג לתפירת או הדבקת הפצע יש להתיר הדבקת הפצע. יש לחלק: ישנן שתי סוגי הדבקות, הדבקה בחומר שמניחים על הפצע והחומר מדביק את שתי קצוות העור, במקרה זה לדעת רוב הפוסקים יש בזה חשש דאורייתא ולכן מן הראוי אין לעשות זאת אלא על ידי רופא נכרי, אולם כאשר ההדבקה היא על ידי "פרפר" המיקל לעשות זאת אף על ידי יהודי יש לו על מי לסמוך.

פינת ההלכה

מלאכת תופר

תפירה האסורה מן התורה: התופר שתי תפירות בשבת, דהיינו שלקח מחט עם החוט בתוכו, והכניס בתוך הבד, והוציאו, וחזר והכניסו, הרי הוא חייב מן התורה שעבר על מלאכת 'תופר'. ובתנאי שקשר קשר בשני ראשי החוט, כדי שתתקיים התפירה ולא יישמט החוט.

תפירה האסורה מדברי חכמים: אם תפר שתי תפירות, אך לא קשר בראשי החוט, תפירה זו אסורה מדרבנן. **שלוש תפירות:** התופר שלוש תפירות, הרי הוא חייב מן התורה, אף אם לא קשר את ראשי החוט, כיוון שהתפירה מתקיימת בכך.

סיכת ביטחון: בגד שנקרע, רשאי לחברו בסיכת ביטחון אפילו בשלוש תחיבות, כיוון שאין זה דומה כלל למלאכת תופר, שהרי אין כאן חוט.

מתיחת החוט: חוט שהתרופף ויצא מעט מהבגד, אסור למותחו כדי להדק את התפר. וטוב להיזהר גם שלא למתוח את החוט המחבר את הכפתור לבגד כשהתרופף. **ואתם הדבקים:** המדביק ניירות, הרי הוא עובר על תולדה

זכות לימוד ההלכות להצלחת עם ישראל, לאחדות בתוכנו וסייעתא דשמיא בריבוי אהבת חינום, ביטול גזרות רעות ורפואה לכל חולי עמו ישראל.

ה' רועי לא אחסר

~מִצְוַת הַיּוֹם~

"כבד את אביך ואת אימך כאשר ציון ה' אלוקיך..."

הדיבור החמישי שציוונו הקב"ה בעשרת הדברות: "כבד את אביך ואת אימך כאשר ציון ה' אלוקיך למען יאריך ימך ולמען ייטב לך על האדמה אשר ה' אלוקיך נותן לך".

בשעה ששמעו אומות העולם את עשרת הדברות אמרו: "כל מה שציווה הקב"ה לכבודו ציווה, כשאמר- 'אנוכי ה' אלוקיך' אמרו- 'וכי יש מלך שרוצה שיבואו ויאמרו שאינו מלך?!', כשאמר- 'לא יהיה לך' אמרו- 'וכי איזה מלך רוצה שיהיה לו אחר מתחרה?'; וכשאמר- 'לא תישא' אמרו- 'וכי איזה מלך רוצה שיזכירו את שמו לשוא?'; וכשציווה הקב"ה על השבת אמרו- 'וכי איזה מלך אינו רוצה שינוחו ביום שעלה על כסא מלכותו?'

אבל כשמעו את הדיבור על מצוות כיבוד אב ואם אמרו האומות: 'לפי הנימוסים שלנו אדם המקבל עליו לעבוד למלך, אין מחשבתו פנויה עוד לאביו ואימו, וכאן אנו רואים שהקב"ה ציווה לכבד אב ואם'. ואז עמדו כל המלכים מכסאיהם ואמרו 'אנו מודים ומאמינים שלא לכבודו ציווה כל הדברים אלא לטובתנו כדי ליתן לנו שכר טוב, שהרי הקפיד הקב"ה על כבוד אב ואם יותר מעל כבודו'. שבכבוד ה' נאמר 'כבד את ה' מהונך'- שאם יש לו מעות שיעשה צדקה ואם אין לו מעות- אין עליו שום חובה. ואילו בכיבוד אב ואם נאמר סתם "כבד את אביך ואת אימך"- בין שיש

זכות הלימוד בעלון לרפואת; הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, דינה בת דיאמנמה, פיבי בת תמר, הדסה בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, אורן בן אביגיל.

פינת האמונה

~מִצְוַת הַיּוֹם~

כאיש אחד

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיית 'חיי תורה', ובעזרת ה' יתקיים בנו הזכות: "עץ חיים היא למחזיקים בה".

היום נלמד, שחתורה ניתנה לנו לא לאנשים פרטיים, לא רק לדתיים, אלא זוהי תורה שמדריכה את כולנו, כל עם ישראל, חתורה מאחדת את כולנו.

הפתגם אומר: "שני יהודים- שלוש דעות". על אף כל חילוקי הדעות ועל אף כל המריבות, עם ישראל חונה למרגלות הר סיני מאוחד; "ויחן שם ישראל נגד ההר..." וכדברי רש"י שם: "כאיש אחד בלב אחד, אבל כל שאר חניות בתרעומת ובמחלוקת". על רקע החניות האחרות, מפתיע גלגלות שדווקא כאן עם ישראל מתאחד כולו, מה הסיבה לכך? האחדות אצל עם ישראל היא ביטוי לשלמותם. לא אחדות כדי להשיג משהו, אלא אחדות אורגנית, ממש כמו גוף אחד. למשל, אם שניים רוצים להרים קופסה יחד, אין זאת אחדות אמיתית אלא אחדות שמטרתה להשיג יחד משהו שלא היה אי אפשר להשיג לבד. ידיים, לעומת זאת, אינן מחוברות לגוף כדי להשיג משהו, אלא מפני שרק כך הגוף שלם. כך גם בעמ"י המצב השלם הוא כשהוא מאוחד.

לו מעות ובין שאין לו מעות, ואפילו כשצריך לחזור על הפתחים.

מעשה היה בר' אבהו שאמר שבנו אבימי קיים מצוות כיבוד אב. לאבימי היו חמישה בנים, וכולם היו גדולים בתורה. וכשהיה ר' אבהו בא מן הדרך והיה דופק בדלת שיפתחו לו, היה רץ בנו אבימי עצמו לפתוח לו את הדלת ולא היה מניח לשום אחד מבניו לפתוח לו. ואמר 'מיד אני בא אדוני, מיד אני בא אדוני'.

אימו של ר' טרפון ירדה לטייל לתוך חצרה בשבת, ונפסק קורדקיוס שלה (נקרעה רצועת נעלה). הלך ר' טרפון והניח שתי ידיו תחת כפות רגליה, והייתה מהלכת עליהן עד שהגיעה למיטתה.

פעם אחת חלה ר' טרפון, ונכנסו חכמים לבקרו. אמרה להם האם: "התפללו על טרפון בני שיבריא מחוליו, שהוא נוהג בי כבוד יותר מדאי" אמרו לה חכמים: "מה עשה לך?" סיפרה להם אותו המעשה (שבנה הניח ידיו תחת כפות רגליה, כשנקרעה רצועת נעלה). אמרו לה: "אפילו עושה כן אלף אלפים פעמים, עדיין לחצי כבוד שאמרה התורה (במצוות כיבוד אב ואם) לא הגיע..."

רב יוסף כשהיה שומע קול אמו שבאה, היה אומר: "אקום מפני השכינה שבאה".

אימו של רב אסי הייתה זקנה מופלגת שדעתה נתבלבלה עליה. והייתה דורשת ממנו לעשות לה תכשיטים יקרי ערך ביותר, ועשה לה. אחר כך דרשה ממנו שישא אותה, אמר לה 'אחפש לך'. אחר כך אמרה לו: 'אני רוצה שיהיה נאה כמוך'. והיה צריך רב אסי לברוח לא"י בגלל התביעות שדרשה ממנו. והיא באה אחריו לארץ ישראל. ובכל זאת שאל רב אסי את ר' יוחנן האם מותר לו לצאת מארץ ישראל כדי לקבל את פניה.

זכות הלימוד בעלון להצלחת ר' מרדכי בן שינדל וב"ב

ה' יתברך לא בחר בנו כבודדים אלא כאומה, אומה ששורשה בשמים אחד והיא מופיעה בארץ בפרטים שונים דרך אנשים שונים. ממילא כשמגיעים למעמד שבו אנחנו נחשפים למה שאנחנו בפנים, בשורש, מתגלה אחדות. מתגלה, שכל המחיצות, כל המחלוקות שקיימות בינינו, הן חיצוניות ואינן נוגעות בשורש האחד הזה. לכן לפעמים ברגעי משבר או קושי לאומי, וכן להפך, ברגעי שמחה מרוממים, מתגלה אחדות. הצרה והקושי או התרוממות הנפש מסירים את כל מה ששולי ופחות חשוב, ומשאירים רק את העיקר עומד על תלו.

ממש כמו שאיבר מחובר לגוף, כך גם ישראל קשורים זה לזה. הגופים המפרידים יוצרים תחושת פירוד מדומה, אך למעשה בשורש כולנו אחד. ממילא מובן שאדם מישראל שינתק את הקשר שלו לעם וחושב שבכך ישיג יותר שלמות- טועה טעות גדולה. להפך, **דווקא על ידי הקשר לעם הוא מתחבר לשורש האחד שממנו הוא יונק, ובכך הוא מקבל את שלמותו.**

בדומה לכך מסביר הרמב"ם ב'מורה הנבוכים' שהדרכת התורה ניתנה לאומה ולא ליחיד. ייתכן כי אחד מן היחידים לא יסתדר עם אחד מן הציוויים שבתורה, אך אין זה משנה. התורה קובעת את הנורמה הלאומית והפרט צריך להתיישר לנורמה הזאת.

היחיד מיישר את עצמו לאור הכלל ולא להפך.

"ברכנו אבינו כולנו כאווד באור פניך".

ר' יצ' ישרה ה' את זרכתו עלינו.

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שלומית שפרה בת טובה גיטל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאת, שמעון בן יששכר רב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישג, יפת בן מרים. משה מרלי בן חווה, אסתר בת מרים.

הלכות לשון הרע

~ג'צור lef~

בעניין זה, אם הוא סיפר את הדבר בנוכחות שלושה אנשים, מותר לך לספר לאחרים, אלא שהיתר זה אמור אך ורק אם קיימים כל התנאים שנבאר בהמשך כולל התנאי הראשון, והוא, שאין בכוונתך להפיץ את הדבר מתוך זדון לב וכוונה לפגוע בו. גם אם נראה לך שלחברך לא אכפת שיתגלה הדבר, אינך רשאי לפרסמו מתוך כוונה להשפילו ולבזותו.

נעמי סיפרה למרים: "אני לא נזחרת כל כך מלדבר לשון הרע". אם מרים הייתה לבדה עם נעמי בעת שאמרה דברים אלו, אסור לה לספר על כך למישהו אחר. אולם אם נעמי סיפרה זאת בנוכחות שלושה אנשים ולא ביקשה מהם שלא יגלו את מזה שאמרה, מרים לא תעבור על איסור לשון הרע אם תספר לאחרים את דברי נעמי..."

הלכות לשון הרע, כלל ב, סעיף ח

שמירת סוד: המגלה לחברו סתם ידיעה, והוא אומר זאת באופן כזה שנראה כי רצונו שתישמר בסוד, אסור לשומע לגלות זאת לאחר. דבר זה אמור אפילו אם לא ביקשו במפורש לשמור את דבריו בסוד.

"בנימין קרא למנחם שנמצא בחברת אנשים וסיפר לו: "אני מתכוון לנסוע לישבועיים". אסור למנחם לגלות את דברי בנימין".
"אסתר לחשה באזני יהודית, כדי שלא ישמעו אנשים אחרים: "חסכתי 10,000 ₪ בבנק". אל לה ליהודית לספר זאת לאחרים".

הרגל טוב הוא לא לספר לעולם דברים שסיפרו לך, כל עוד לא נתנו לך רשות מפורשת לכך. וכך, מובטח שלעולם לא תעביר ידיעה שתגרום רעה.

"יעקב העיר באזני שלום: "דודי סיפר לי כי בשבוע שעבר הוא ביקר אינזל משפחת זלברשטיין". "זה מעניין מאוד" – השיב לו שלום, "הדוד שלך טוען תמיד שאינו מבקר אינזל מיטעם שחוא עסוק מאוד, אבל אם הוא מצא זמן בשביל הזלברשטיינים, הוא יכול היה למצוא זמן גם בשבילי".

יעקב לא העלה על דעתו שהמידע הפעוט והתמים שמסר לשלום יביא לשנאת חינם! ואפילו מדברים שנראים פעוטים יש להזהר!

נמשך בעז"ה בלימוד הלכות לשון הרע, בפינה זו נציג את עיקרי ההלכות כפי שמוציגות בספר "נצור לשונך" המבוסס על הספר "שמירת הלשון" של ה"חפץ חיים". יח"ר שנזכר להתרחק מלח"ר וע"י חיי חברה תקינים נזכר לאהבת חינם וביאת גואל צדק. מזהרה. אמן.

הלכות לשון הרע, כלל ב, סעיף ו

גילוי דברים פרטיים: מי שחברו גילה לו מידע פרטי אודות עסקיו או כל עניין אישי אחר, אסור לו לגלות את הידיעה לאחרים. אם יגלה את הדברים הוא יכול לגרום לזה שנתן בו אמון- הפסד, מבוכה או כל נזק אחר. גם אם חברו לא ביקש ממנו לשמור סוד, אין הוא רשאי לגלות את דבריו. דבר זה צריך להיות מובן מאליו, שהמספר אינו מעוניין שיתגלו הדברים.

לעומת זאת, אם אדם מספר על ענייניו האישיים בנוכחות שלושה אנשים או יותר, והוא לא מבקש מהם שלא לגלותם, מותר להם לספר לאחרים את אשר שמעו. במקרה כזה הם רשאים להניח, שאם לא חשש לספר את הדברים בנוכחותם, בוודאי לא אכפת לו שיתגלו.

"מר בראון, בעל מפעל לייצור משקאות קלים, היה מיווד מאוד עם מר רוט. יום אחד גילה בראון לידיו רוט מרשם סודי של משקה פופולארי המיוצר במפעלו. מר רוט אינו רשאי לגלות לאחרים מרשם זה אף אם ידיו בראון לא ביקשו במפורש לשמור את הדבר בסוד..."

הלכות לשון הרע, כלל ב, סעיף ז

כאשר חברך מספר לך אודות חטאיו: אם חברך מספר לך על חטא שהוא עשה, אסור לך לספר על כך למישהו אחר. אמנם גם

שו"ת מהפרשה

ר' עזרא מלוא

ש: "ואתחנן אל ה' בעת ההיא". ציין שני פירושים למלה "ואתחנן" (רש"י)!
ת: (א) מתנת חינם. (ב) תפילה.

ש: משה מבקש מה': "אעברה נא ואראה את הארץ". באיזה עוד מקום בתורה כתובה המילה "נא" כלשון בקשה?
ת: עשו אומר ליעקב: "הלציטי נא מן האדום האדום הזה."

ש: באיזה ביטוי משתמש ה' בדבריו למשה שיסתכל על הארץ מכל הצדדים?
ת: "שא עיניך ימה וצפונה ותימנה ומזרחה".

ש: ה' מצווה את ישראל: "לא תוסיפו על הדבר אשר אנכי מצווה אתכם". ציין שלוש דוגמאות לאפשרויות הוספה במצוות! (רש"י)
ת: 5 פרשיות בתפילין במקום 4, 5 מינים בסוכות במקום 4, 5 ציציות במקום 4.

ש: אילו פסוקים מפרשתנו כלולים בתפילה לפני הוצאת ספר תורה?
ת: "אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו." וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל".

ש: פרט את שמות שלושת ערי המקלט שהיו בעבר הירדן.
ת: בצר, רמות וגולן.

ש: מה היו גבולות סיחון מלך האמורי ועוג מלך הבשן?
ת: מצרוער עד החרמון.

ש: בפיוט "לכה דודי" אנו אומרים: "שמור וזכור בדיבור אחד השמיענו אל המיוחד". מה המקור לכך בפרשתנו? (רש"י)
ת: מהפס' בעשרת הדברות בפרשתנו: "שמור את יום השבת לקדשו" ואילו בעשרת הדברות הראשונות (בשמות) נאמר: "זכור את יום השבת לקדשו".

ש: באיזה פסוק מוזכרים ארבעה דורות בסדר יורד?
ת: "פוקד עון אבות על בנים על שילשים ועל ריבעים".

ש: אילו סוגי מצוות מוזכרים בפרשתנו?
ת: "וזאת המצווה החוקים והמשפטים אשר צווה ה'" (ו.א).

ש: " בקריאת שמע אנו אומרים: "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך". ציין שני פירושים למלה "מאודך". (רש"י)
ת: (א) בכל ממוך. (ב) בכל מדה ומדה שמודד ה' לך לטוב ולרע.

ש: מה למדים מן הפסוק: "וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך"?
ת: "בשעריך"- לרבות שערי חצרות ומדינות ושערי עירות.

הרב יהודה פתיה זצ"ל

"והיו עיניך רואות את מוריד"

מן העולם ותתחייב נפשו להתגלגל במאכל- יזמין אותו הבורא ביד מי שאוכל בלא ברכה, כדי שלא יזכה להיתקן, ועושה עימו כמו שעשה לנשמות. כי הקב"ה מודד לאדם מידה כנגד מידה.

זהו סוד מה שאמר הכתוב "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם" (דברים ח)- פירוש: "כי לא על ידי אכילת הלחם לבד, ללא ברכה, יחיה האדם- המגולגל בלחם ההוא ויתקן, אלא- על כל מוצא פי ה', שהיא הברכה שמברך עליו- יחיה האדם - המגולגל בלחם ההוא".

ואותו האיש אשר חלם החלום הזה, הואיל והוא מתענה כל ימות השבוע על שום תיקן עבירה ידועה, הוא גורם לכמה ניצוצות קדושה, ולכמה נשמות המגולגלים במאכל שהם נשארם מבלי תיקון. והגידו לו מן השמים שאין צריך עוד להתענות, ומעתה "קום, אכול" כדי להחיות את המתים המגולגלים באותו המאכל, ולא אמרו שאין הוא קם בתחיית המתים...

המקובל הרב יצחק כדורי זיע"א, היה תלמידו של הרב פתיה וממנו למד את סוד הקמעות. נינו הוא **הרב דוד בצרי**, ראש ישיבת "השלום" בירושלים. כמו כן, החוקרת והמשוררת חביבה פתיה היא נינתו. לפני מספר שנים חגו כ-20 מקובלים במטוס מעל שמי הארץ לביטול גזירת שפעת החזירים.

בשנת תרצ"ד (1933) עלה הרב לארץ ישראל, והתיישב בירושלים עד יומו האחרון. נפטר בכ"ז באב ה'תש"ב 1941 ונטמן בנקודה הגבוהה ביותר בחלקה הבהלית בבית הקברות בהר הזיתים. **על שמו קרויים רחובות ברמת גן, בפרדס כץ ובירושלים.**

זכות המקובל הרב יהודה פתיה תגן עלינו

ועל כל עם ישראל אמן ואמן!

לוי' שיעורים בכפר ביל"ו ב':

יום ב': שיעור משיניות- לימוד סדר מועד, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.
יום ג': שיעור בספר התנ"א- מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
יום ה': שיעור פרשת שבוע- שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:30, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
שבת קודש: שיעור רש"י -כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לוי' תפילות בשבת:

מנחה ערב שבת: 19:10
שחרית: 9:00
מנחה: 18:55
סעודה שלישית: 19:15
ערבית מוצ"ש: 20:05

לפרטים על זמני שיעורים ותפילות:
בטל: 050-3503025

הרב יהודה פתיה זצ"ל (ב' בשבט, ה'תרי"ט 1858, בגדאד- כ"ז באב, ה'תש"ב 1942, ירושלים) היה תלמיד חכם ומקובל.

נולד בבגדאד לרבי משה ישועה. בילדותו, הכניסו אביו ללמוד ב"מדרש בית תלמוד תורה". כשהשלים שם את חוק לימודיו, עבר ללמוד בישיבת "מדרש בית זילכה".

בהיותו בן שבע עשרה שנה בלבד, זכה להיסמך לרב ומורה הוראה על ידי רבי עבדאללה סומך, והיה לאחד מגדולי התורה בבגדאד. כבר בגיל צעיר הוא נמשך, בעיקר, ללמוד קבלה ולכן פנה לראש קהילת בגדד, הרב יוסף חיים, גדול המקובלים בדורו, וזה לימדו קבלה.

רבי יהודה היה עושה "תיקוני נפש" לנפטרים ודיבוקים- דיבר עם שדים, על מנת להוציאם מגוף האדם, וזאת על פי הקבלה. חכם יהודה היה בקי בפתרון חלומות, ורבים השכימו לפתחו, כדי שזה יאציל עליהם מברכותיו.

הרב יהודה פתיה היה בקי בפתרון חלומות ורבים היו מגיעים אליו שיפתור את חלומם. **סיפור שהיה כך היה:**

"פעם אחת, היה איש חסיד, שמתענה בכל ימות החול, וכאשר היה סועד ביום השבת היה לו שינוי ושט (תגובה לא טובה מאיברי העיכול בגלל השינוי הקיצוני בהרגלי האכילה), ואז גמר בדעתו להתענות גם ביום השבת, אם יתירו לו מעלת הרבנים. וקודם ששאל על תענית של השבת, ראה בחלום ששני אנשים הגישו אליו שתי קערות, אחת יש בה פירות העץ, והשנייה פירות אדמה. ואמרו לו: "קום, אכול!" והוא לא רצה לאכול, כי נדמה היה לו שהוא שרוי בתענית כמנהגו. ואותם האנשים הפצירו בו עד בוש, והוא לא רצה לאכול בשום אופן, ואח"כ כעסו עליו אותם האנשים, ואמר אחד לחברו: "קום קח את הקערות מלפניו, כי אין הוא רוצה בתחיית המתים". עד כאן היה החלום ההוא.

וכאשר הקיץ משנתו היה ירא וחרד מן החלום ההוא, כי היה חושש שלא יקום בתחיית המתים, ושלח שליח לשאול את פתרון החלום, כי לא היה רוצה להכיר בו שהוא המתענה.

ואמר הרב פתיה לשואל כי הנה יש כמה נשמות בני אדם המגולגלים במים ובמלח ובלחם ובפירות, ובבשר ובדגים ובעופות. וע"י שיברך האדם עליהם בעת אוכלו אותם- אז תיתקן הנפש ההיא, והולכת להשלים דינה בגיהנום (שאחריי תזכה לגן עדן). ואם לא ברך עליהם, ואכל אותם בלא ברכה, אז יש צער גדול לאותה הנפש שלא זכתה להיתקן, (כפי שמצוי בכתבי האר"י הקדוש, שער המצוות פרשת עקב, דף נו) ולכן גם אותו האדם, שאכל אותן הפירות בלא ברכה, כשנפטר

"עץ זיתים היא למוזיקים בזה- ותומכיה מאושר"

ואלה יעמדו על הברכה: גל בן דינה, מוריה בת-שבע, גל בן ציון, רון בן יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה.